

professional és pel que avui escric aquest article i espero del llegidor un judici benèvol.

A Nort Amèrica, a Rochester, en els serveis dels germans Mayo, on es practiquen més de 20 operacions diàries, la qüestió dels honoraris està perfectament organitzada per una oficina, en la que s'estableix el preu segons les condicions socials del malalt, i no es mideix la importància de la operació, sinó la del client. La existència de registres oficials o particulars en els que consten les condicions econòmiques de la major part dels ciutadans dels diferents Estats, i en cas de no trobar-se inclòs el nom del malalt en dit registre, la seguretat en què es troben de tenir contestació veritat de l'autoritat local a qui es sol·licita telegràficament informe de l'estat social del que deu ésser tractat, permet poder establir una gradació d'honoraris mèdics en relació amb l'estat pecuniari del malalt, i aixís es dona el cas, per exemple, d'una gastroenterostomia que es realitza en malalt de pocs recursos, satisfà com honoraris 100 dòlars, i, en canvi, l'obertura d'un simple flemó en un milionari representa una suma 10 o 20 vegades més grossa. Aquest sistema que més enllà del mar pot ésser emprat, no pot ésser-ho en el nostre país, on la política «caciquil» i l'esperit d'ésser generós amb el diner del metge, permet obtenir amb tota facilitat un certificat o informe de pobresa a gentes que posseeixen bens de fortuna que's col·loca en una situació molt superior a la que mostren al metge, per a satisfer honoraris molt inferiors als que deurien exigir-se'ls-hi.

La innombrable quantitat de malalts desaprensius que acudeixen a les visites gratuïtes dels hospitals i, encara més, que hi ingressen per a ésser operats gratuïtament, usurpant els llits que deurien ocupar els veritables pobres, és una demostració palpable del que diem; el concepte de l'hospital que en el nostre país tenen totes les classes socials, no permet ço que feu l'«Assistance publique» a França, on un ric propietari del Migdia que va ingressar en un hospital de París per a ésser operat com a pobre d'una operació gàstrica, al ésser reconeguda la seva posició social, li va exigir per via d'apremi el pagament de 5.000 francs com a honoraris del metge que l'havia operat i 400, com a despeses d'hospital, per les estances vençudes.

A Espanya tot-hom es creu amb dret a ésser assistit gratuïtament o amb escassos honoraris, car essent, com en realitat és, un sacerdocí l'exercici de la Medicina, no deu ni pot refusar-se a ningú el socors científic que necessiti en un moment donat. Això del «Sacerdocí» és una frase molt bonica, i sovint un recurs per a no pagar al metge; ¡com si els sacerdots no cobressin les misses i funerals que per a salvació de l'ànima els hi encarreguen! El metge no pot ni deu refusar per cap concepte l'assis-

tència a un malalt que necessiti dels seus auxilis de modo urgent, sigui qualsevol que sigui la seva posició social, com tampoc pot el sacerdot, sigui qualsevol que sigui la seva jerarquia, negar-se a prestar els auxilis espirituals que de modo urgent i insubstituïble se demanin per a un malalt greu; però d'aquí a pretendre que pel fet d'ésser un sacerdocí l'exercici de la professió degui el metge prescindir de tota consideració i sotmetre's a les exigències pecuniàries del malalt, sense tenir en compte que existeixen gradacions jeràrquiques, mantes vegades no científiques, que permeten al malalt correspondre com és degut al metge que presta la seva assistència, hi ha una distància enorme.

Aquests fets i molts altres que podríem contar, són altament censurables per part dels clients i malalts, però n'hi ha molts d'altres realitzats per alguns metges que són, segons nostre parer, més censurables encara, perquè es realitzen fora de l'abast de la sanció penal i emparats per una legislació en la que'ls fets censurables en l'aspecte moral no tenen una sanció efectiva.

Els abusos de certs malalts no justifica de cap manera l'abús de qui ostenta un títol tan honorós com el de metge; sovint se sent parlar de sumes fabuloses que ha comptat algún metge per assistències donades a persones de bona posició social o a hereus d'algún potentat mort, com si a l'empar d'una oportunitat casual es cridés el metge a la part de la fortuna deixada.

Nosaltres que censurem les accions realitzades per malalts per a defraudar al metge, censurem també del modo més aspre les que fa el metge emparant-se en una oportunitat o exagerada confiança del client. Desgraçadament la consciència moral d'un cert nombre, no rebutja en els termes deguts a qui abusa de la seva situació per a percebre exorbitants honoraris; és, pel contrari, freqüent sentir comentar el fet, no amb els calificatius que en el nostre concepte mereixen, sinó amb cert tò d'admiració i d'enveja, al company que ha trobat en el seu camí una «ocasió tan brillant» per a lucrar-se de faisó tan poc honorable. Quin cop més bò ha donat «fulano» Qui pogués trobar una ocasió semblant! Es clar que el concepte de moralitat que mereix el que aixís comenta l'abús del company és encara inferior al que l'ha realitzat, i que afortunadament la immensa majoria de la classe mèdica no és capaç de cometre ni aprovar fets d'aquesta naturalesa; però com els mancaments d'alguns, per la seva ressonància, re-cauen damunt la massa general, és convenient fer pública opinió del judici que'ns mereixen els abusos de metges i de clients al tractar de qüestió d'honoraris.

Com resoldre, doncs, el problema de la quantia dels honoraris, essent tan diverses les condicions